

Η ειλικρίνεια μιας "ανάρμοστης" σχέσης

Ημερομηνία δημοσίευσης: 28/07/2015, 11:58

Τελευταία ενημέρωση: 28/07/2015, 11:59

«Αδύνατο να μάθει κανένας άνθρωπος φρόνημα, γνώμη και ψυχή, προτού ν' ακονιστεί στην εξουσία και στο νόμο» ομολογεί ο Κρέων στην «Αντιγόνη» του Σοφοκλή. Και όμως. Για τους σημερινούς κυβερνώντες πιθανόν να μην το μάθουμε κιόλας, αφού κατά δήλωση (21/07/2015) του κ. Μηλιού, «το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ δεν υλοποιήθηκε ποτέ. Και επειδή ποτέ δε δοκιμάστηκε, η "διαπίστωση" πως "δεν υπήρχε εναλλακτική λύση" πέρα από τη συνθηκολόγηση είναι άτοπη».

Του Κώστα Ν. Κωνσταντίνου*

Εδώ βρισκόμαστε ενώπιον ενός καραμπινάτου σοφίσματος λήψεως του ζητούμενου, όπου θεωρείται ως ήδη αποδεδειγμένο αυτό που δεν έχει με κανένα τρόπο ακόμα αποδειχθεί. Αρκεί μόνον η σφοδρή, και δεν αμφιβάλλω ειλικρινής, επιθυμία του σχεδιαστή ενός προγράμματος για να βαφτιστεί εναλλακτική λύση.

Εν ολίγοις, όλοι οι άλλοι ορρωδούν ενώπιον της «αριστερής» ορθοφροσύνης. Το ίδιο δεν έλεγε όμως και η τρόικα για τα μνημόνια; Ότι απέτυχαν επειδή δεν εφαρμόστηκαν και έτσι δε φάνηκε η μοναδική εναλλακτική τους ορθότητα; Και γιατί να μη λένε το ίδιο οι περί τον ΓΑΠ και Σαμαρά;

Αλλά βεβαίως, κατά την «πρώτη φορά αριστερά», αυτοί δεν είχαν τα ζόρια της σημερινής κυβέρνησης, ούτε τους εκβίαζε κανείς, ως υπηρέτες που ήταν των δανειστών. Απλά, υποθέτω ότι το μένος των κακών Ευρωπαίων ξέσπασε μετά τη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ. Και σάρωσε τις αγνές προθέσεις των αναξιοπαθόντων συντρόφων. Με ποιο άραγε πρόγραμμα να κυβερνηθεί τότε η χώρα;

Αν δε φοβόμουν ότι τέτοιου είδους σοφίσματα θα έβγαζαν λάδι τα λάθη και την εγκληματική ατολμία των προηγούμενων, θα πρότεινα πάραυτα αγιοποίηση...

Πρέπει να είμαστε όμως δίκαιοι με όλους. Εκ των πραγμάτων όποια εμπόδια και αν υπήρχαν, είναι δεδομένη και τεράστια η ευθύνη της προηγούμενης συγκυβέρνησης Ν.Δ.-ΠΑΣΟΚ, που δεν έκλεισαν με το μνημόνιο 2 εντός του 2014. Φαίνεται όμως ότι είτε με τον ένα είτε με τον άλλο τρόπο η «καυτή πατάτα» πετάχτηκε αλλού.

Οι ηγεσίες και των δύο αυτών κομμάτων απεδείχθησαν ανεπαρκείς και σε κάθε περίπτωση λίγες. Όμως. Όλες αυτές οι δηλώσεις από στελέχη της σημερινής κυβέρνησης και παράγοντες των συνεργαζόμενων κομμάτων, που ρίπτουν στο πυρ το εξώτερον το καινούργιο μνημόνιο 3, επειδή όπως λένε δεν έχει καμία σχέση με το πρόγραμμα και την ιδεολογία τους, αλλά τους επιβλήθηκε και θα το εφαρμόσουν (;) βιαζόμενοι, χωρίς να το θέλουν, είναι μία ανελαστική μέθοδος να συντηρηθούν ιδεολογικές αγκυλώσεις άκρων.

Όπως ακριβώς στη γνωστή σειρά κινουμένων σχεδίων το ανυποψίαστο παιδί εντάσσεται χωρίς πολλά-πολλά στην ιδεοληψία του «φυσικού» δυισμού. Με τους «καλούς» και τους «κακούς» να έχουν διαφορετικό χρώμα ματιών, μπλε και κόκκινο αντίστοιχα, για να ξεχωρίζουν.

Με τον ίδιο τρόπο βρισκόμαστε και τώρα ενώπιον μίας αξίωσης να κατοχυρωθούν πάση θυσία εκ μέρους των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝ.ΕΛ. πιστοποιητικά μοναδικής αγνότητας και εξυπηρέτησης των συμφερόντων του λαού.

Εν ολίγοις, μας λένε: εμείς δε θέλαμε, αγωνιστήκαμε και πέσαμε, αλλά καλό θα ήταν να ψηφίσετε εσείς οι άλλοι (με τα κακά μάτια) που το θέλετε, γιατί εμείς δε βάφουμε τα χέρια μας με αίμα αθώων, σε αντίθεση με σας, αφού τα καλά μας μάτια δεν το αντέχουν. Κανένας ρεαλισμός, καμία στάθμιση παραγόντων, πλήρης άγνοια κινδύνου. Μα, τι νόμισαν;

Ότι όφειλε να τους στρωθεί το παιχνίδι με τους δικούς τους όρους, για να παίξουν με «δικαιοσύνη» το γύρω-γύρω όλο; Και να ξεχαστούν όλα εκείνα τα τουλάχιστον ανεύθυνα πριν τις εκλογές του Ιανουαρίου; Για να θυμάται τώρα δυστυχής αλλά «περήφανος» ο κοσμάκης ότι στο κάτω-κάτω οι εις το διηνεκές προεκλογικοί αυτοί άνθρωποι είναι αγνοί, βρε παιδί μου; Τώρα που η «διδασκαλία» των «Θεσμών» είναι περισσότερο από ποτέ βίαιη; Και να επιμένουν στην προσπάθειά τους;

Όπως ο Κλίντον, που ήθελε να αποδείξει την ειλικρίνεια της «ανάρμωσης» σχέσης του με τη Λεβίνσκι! Την οδό της παραίτησης δεν τη σκέφτεται κανείς; Ίσως γιατί έχει αποφασιστεί πλέον ποιοι «καλοί» θα σώσουν αυτόν τον τόπο. Πιθανόν έτσι το μεγαλύτερο κατόρθωμα της δημοκρατίας μας να είναι ότι στην εξουσία μπορεί μεν να οδηγει η σκάλα του λαϊκισμού, η υπεύθυνη όμως άσκηση της, αν ποτέ γίνει και σε όποιο τέρμινο, απαιτεί προεκλογική γνώση, ειλικρίνεια και ανυστεροβουλία.